

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2969/07
22.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником суда Ружом Урошевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против решења Војне поште 1097 Ниш Уп-2 број 47-2/07 од 05.03.2007. године, у правној ствари признавања права на увећање плате, у нејавној седници већа одржаној дана 22.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Војне поште Ниш Уп-2 број 47-2/07 од 05.03.2007. године у односу на тужиоца АА, војника по уговору из Војне поште 2493 Ужице.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Војне поште 2493 Ужице Уп – 1 број 48-2 од 28.11.2006. године, којим је одбачен његов захтев за признавање права на исплату увећање плате по основу рада дужег од пуног радног времена, ноћног рада и рада у дане државних празника, за период од јула 2003. године до октобра 2006. године.

Тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законских разлога и наводи да је тужени орган повредио правила поступка, посебно одредбе члана 235. став 2., јер није ни могао да оцени наводе изнете у жалби, с обзиром да је првостепени орган одбацио захтев не утврђујући чињенично стање. Сматра да према одредбама Закона о општем управном поступку може тражити надокнаду штете и у том поступку, а да се тужени орган није позвао ни на једну одредбу закона која то забрањује. Даље наводи да је чињенично стање у погледу часова рада и прерасподеле слободног времена неправилно утврђено, због чега не може испитати правилност примене материјалног права, па предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96), оценом навода у тужби, одговору на тужбу и списка ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Основано се по оцени Врховног суда Србије тужбом оспорава законитост решења туженог органа, јер су противречни разлози дати у образложењу решења. Тужени орган налази да је законито решење којим је одбачен захтев тужиоца, иако се првостепени орган погрешно позвао на одредбу члана 115. став 2. Закона о општем управном поступку и одбацио захтев као неоснован, уместо да га одбије. Сматра да је првостепени орган правилно и потпуно утврдио чињенично стање и уз наведене недостатке донео правилно и законито решење уз правилну примену материјалног права, а затим наводи да о захтеву тужиоца првостепени орган и није могао да одлучује, већ само суд у поступку за накнаду штете.

Међутим, по схватању овог суда, у овом случају се ради о признавању права на увећање плате по основу рада дужег од пуног радног времена, ноћног рада и рада у дане државног празника, о чему се одлучује у управном поступку без обзира на то како је постављен захтев странке. Уколико је захтев био неуредан, првостепени орган је био дужан да позове странку да отклони недостатке у захтеву, у смислу одредбе члана 58. Закона о општем управном поступку, и да му омогући да учествује у поступку, у смислу одредбе члана 133. истог Закона, односно да спроведе посебан испитни поступак ради утврђивања одлучних чињеница и околности које су од значаја за разјашњење ствари.

Како првостепени орган није спровео посебан испитни поступак, већ је захтев одбацио не утврђујући одлучне чињенице и околности које су од значаја за решење ове управне ствари, а то није учинио ни тужени орган у поступку по жалби, Врховни суд Србије налази да чињенично стање у овој правној ствари није правилно и потпуно утврђено, због чега се не може испитати правилност примене материјалног права.

На основу изложеног, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је тужбу уважио и оспорено решење поништио у односу на тужиоца применом одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, а у поновном поступку тужени орган је везан правним схватањима и примедбама суда изнетим у овој пресуди у смислу одредбе члана 61. истог

Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 22. 11. 2007. године, У. 2969/07

Записничар Председник већа - судија

Ружа Урошевић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ